

**Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1935 r.
Izba II karna
sygn. 2 K. 1187/35**

Teza

Przepis art. 125 § 2 k.k. nie wymaga, by obraza wypowiedziana została publicznie lub w zamiarze, aby dotarła do osoby Prezydenta.

Z uzasadnienia

Kasacja oskarżonego zarzuca wyrokowi Sądu Apelacyjnego we Lwowie z 13 lutego 1935 r. obrazę przepisów prawa materialnego i formalnego: a) przez nieustalenie złego zamiaru oskarżonego, który pozwolił sobie jedynie na niewłaściwy żart, wypowiedziany zresztą niepublicznie (...)

Sąd Najwyższy zważył. Co następuje:

Zarzut pod a) w części, dotyczącej zastosowania art. 125 § 2 k.k., pomimo że działanie było niepubliczne, jest bezzasadny, gdyż w odróżnieniu od art. 256 § 1 k.k. nie jest koniecznym warunkiem karalności obrazy Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, by obraza wypowiedziana została publicznie lub w zamiarze, aby dotarła do osoby Prezydenta. W pozostałej części zarzut kasacji nie ulega rozpoznaniu (art. 524 k.p.k.), gdyż, oparty na własnych ustaleniach strony, sprzecznych z ustaleniami faktycznymi Sądu (co do „umyślnego i z całą świadomością” działania oskarżonego), nie odpowiada warunkom art. 510 k.p.k. (...).

[Cytowane artykuły: 125 k.k., 256 k.k., 510 k.p.k.]